

Vladimir Megre

GYVYBĖS ENERGIJA

Septintoji knyga iš serijos
„Skambantys Rusijos kedrai”

Vertė Laimutė Vasiliauskaitė-Rožukienė

Baltosios gublės
Vilnius, 2021

Turinys

Kūrybinės mintys	7
Anglų lordo nuotaka	10
Tavo likimas – tavo rankose	18
Mintys šiukšlyne	21
Žmona – deivė	24
Kur dabar klaidžioja jūsų mintys?	30
Pokalbis su Anastasijos seneliu	34
Ačiū	38
Dieviškasis tikėjimas	46
Mąstymo greitis	51
Minties pratybos	55
Draudžiamiausia tema	60
Dieviškoji mityba	67
Ar mūsų visuomenė – šizofrenikų?	82
Opozicija	90
Judėjams, krikščionims ir ne tik	108
Istorijos gelmėse	116
Nuimkite Jėzų Kristų nuo kryžiaus	130
Teroras	134
Pagonys	140
Kautynės	159
Nuostabios Vedų Rusios šventės	174
Reikšmingos knygos	181
Teleportacijos pratybos	188
Duokite vaikams Tėvynę	194
Ateities zona	216
Įstatymas deputatams, kuriuos išrinko tauta	250
Knygų ciklo „Skambantys Rusijos kedrai“ skaitytojams	261

Kūrybinės mintys

Žmogaus gyvenimas! Nuo ko jis priklauso? Kodėl vieni tampa imperatoriais, karvedžiais, o kiti renka nuograužas šiukšlynuose?

Paplitusi nuomonė, kad kiekvienam nuo pat gimimo likimas jau nulemtas. Jei taip, tada žmogus tėra viso labo nereikšmingas kažkokio mechanizmo varžtelis, o ne tobulas Dievo kūrinys.

Yra ir kita nuomonė: žmogus pats savaime yra kūrinys, turintis absoliučiai visas visatos energijas.

Tačiau viena žmogaus energija būdinga tik jam – vadinamoji „minties energija“. Ir jei žmogus supras, kuo apdovanotas, ir išmoks visiškai ją valdyti, taps visos visatos valdovu.

Kuris iš šių dviejų, vienas kitą atmetančių apibrėžimų yra teisingas? Norėdami tai išsiaiškinti, prisiminkime seną alegorinį pasakojimą, kuris virto beveik anekdotu.

* * *

Žmogus, jausdamas nuoskaudą dėl nelaimingo gyvenimo, nubėgo miškelin miesto pakrašty, iškėlė aukštyn rankas sugniaužtais kumščiais ir sušuko kreipdamasis į Dievą:

– Nebegaliu toliau taip gyventi. Neteisybė ir chaosas Tavo žemiškajame ūkyje dedasi. Vieni žmonės važinėja po miestą brangiais automobiliais, restoranuose persiėda, o

kiti – šiukšlių konteineriuose atliekas renka.

Man, pavyzdžiui, trūksta pinigų netgi naujiems batams įsigyti. Jeigu Tu, Dieve, esi teisingas, jeigu Tu apskritai egzistuoji, padaryk taip, kad mano loterijos bilietui atitektų didžiulis laimėjimas.

Prasisklaidė debesys danguje, saulės spindulėlis šiltai ir meiliai palytėjo rėksnį, ir suskambo ramus balsas iš aukštybių:

– Nusiramink, sūnau Mano, Aš esu pasirengęs išpildyti tavo prašymą.

Apsidžiaugė žmogus. Eina gatve, šypsosi, apžiūrinėja su pasimėgavimu parduotuvių vitrinas, įsivaizduoja, kokių prekių prisipirks, kai laimės loterijoje.

Praėjo metai. Nieko nelaimėjo žmogelis. Nutarė: apgavo jį Dievas. Visiškai susierzinęs žmogus atėjo į tą pačią vietą miške, kur girdėjo pažadant Dievą, ir suriko:

– Tu neištesėjai savo pažado, Dieve. Apgavai mane. Išstisus metus aš laukiau. Svajojau, kokių pirkinių įsigysiu už laimėtus pinigus, bet metai praėjo, o aš taip nieko ir nelaimėjau.

– Ak, sūnau Mano, – pasigirdo iš dangaus liūdnas balsas. – Tu norėjai išlošti daug pinigų loterijoje, tad kodėl gi per tuos metus nenusipirkai nė vieno loterijos bilieto?

* * *

Šią mažą sakmę-anekdotą žmonės pasakoja ir dabar. Jie juokiasi iš nevykėlio:

– Kaipgi jis nesusiprotėjo, jog tam, kad išsipildytų jo svajonė, laimėtų loterijoje, pirmiausia reikia įsigyti bent vieną loterijos bilietą. Tačiau žmogus nieko nesiėmė, kas, atrodytų, savaime suprantama.

Čia svarbu ne pats alegorinis pasakojimas: ar tikrai taip buvo ir kokia ta istorija. Svarbiausia – ką patys žmonės apie ją mano.

Tai, kad šaipomasi iš nenuovokaus žmogelio, kaip tik ir rodo, jog intuityviai, galbūt sąmonėje žmonės supranta: jų gyvenimas priklauso ne tik nuo kažkokių aukštesniųjų jėgų, Dievo apvaizdos, bet ir nuo jų pačių.

O dabar lai kiekvienas iš mūsų pabando išanalizuoti savojo gyvenimo situacijas. Ar tikrai padarėte viską, kad svajonė išsipildytų?

Drįstu teigti, ir ne be pagrindo: bet kuri, netgi atrodanti nereali ir visai fantastinė svajonė išsipildys, jei to trokštantis žmogus imsis paprastų ir nuoseklių veiksmų tai svajonei pasitikti.

Ši teiginį galima būtų pailiustruoti daugybe pavyzdžių. Štai vienas jų.

Anglų lordo nuotaka

Kartą nedidukėje Vladimiro miesto turgavietėje visai atsitiktinai tapau vieno skandalo, kilusio tarp jaunutės pardavėjos ir neblaivaus pirkėjo, liudininku.

Mergina pardavinėjo cigaretes, buvo matyti, kad ji tik pradėjusi čia dirbti: prastai išmanė prekes, painiojo cigarečių pavadinimus, todėl lėtai aptarnavo pirkėjus. Susidarė trijų žmonių eilutė. Stovintis jos gale išgėręs vyriškis garsiai tarė merginai:

– Ar gali judintis greičiau, negrabaila?

Merginos skruostus nutvieskė raudonis. Keli žmonės, einantys pro šalį, stabtelėjo, kad apžiūrėtų nerangiąją pardavėją.

Neblaivus vyriškis garsiai tebekomentavo pardavėjai garbės nedarančiomis replikomis. Jis norėjo nusipirkti du pakelius cigarečių „Prima“, bet kai atėjo jo eilė, mergina atsisakė jį aptarnauti. Sutrikusi, degdama maištingu jauduliu, aiškiai vos besulaikydama ašaras, ji pareiškė pirkėjui:

– Jūs elgiatės įžeidžiamai, aš atsisakau jus aptarnauti.

Pirkėjas iš pradžių apmirė iš netikėtumo, kad šitaip viskas pasisuko, tada atsigręžė į tebeaugantį vėpsotojų būrį ir pratrūko dar labiau užgaulioti:

– Tik pažvelkit į tą snarglę netikėlę. Ištekėsi, vyras tau dar šiurkščiau atrėš, jei virtuvėje sukiosies kaip višta su viena koja.

– Aš ir vyrui neleisiu, kad mane užgauliotų, – atsakė mergina.

– Kas manai tokia esanti? Pamaiva besiožiuojanti, – dar garsiau ir dar labiau suirzęs sušuko neblaivus vyriškis. – Ji mat ir vyrui nenusileis. Gal tu už anglų lordo ketini tekėt?

– Gal ir už lordo, tai mano reikalas, – trumpai atkirto mergina ir nususuko.

Situacija kaito. Nė viena pusė nenorėjo nusileisti. Kuo visa tai baigsis, jau buvo susidomėjęs didokas būrys žmonių – nuolatinių mažytės turgavietės lankytojų. Susirinkusieji pradėjo reikaloti pašaipias replikas dėl turgaus pardavėjos ketinimo ištekėti už anglų lordo.

Šalia savo draugės atsistojo kita mergina, atėjusi nuo gretimų prekystalio. Tyliai atsistojo, ir tiek.

Jos stovėjo tylėdamos – dvi jaunos merginos, matyt, neseniai baigusios mokyklą, abi stovėjo prieš susirinkusius žmones, kurie apšnekinėjo jų išūlų elgesį ir kokios mat jos esančios išpuikusios.

Labiausiai buvo traukiama per dantį dėl neįgyvendinamo noro ištekėti už lordo, kad jos pervertina savo išvaizdą ir galimybes.

Įtampą sušvelnino jaunas vyras – turgaus prekystalių savininkas. Priėjęs iš pradžių griežtu tonu pareikalavo, kad mergina parduotų cigaretes pirkėjui, tačiau, šiai atsisakius, greitai rado išeitį, kad visi būtų patenkinti. Jis išsitraukė iš kišenės pinigų ir kreipėsi į pardavėją:

– Gerbiamoji, būkite maloni, parduokite man, prašau, jei jums nesunku, du pakelius cigarečių „Prima“.

– Prašom, – atsakė mergina, paduodama jam cigaretes.

Jaunasis vyras atidavė cigaretes tam vyriškiui pirkėjui –

konfliktas baigėsi, minia išsiskirstė. Ši istorija visgi turėjo tęsinį, ir gana netikėtą.

Atėjęs į turgų produktų dabar kiekvieną kartą nevalingai atkreipdavau dėmesį į dvi jaunutes pardavėjas. Jos dirbo taip pat mikliai, kaip ir jų vyresniosios kolegės, tačiau tuo pat metu iš esmės skyrėsi nuo jų.

Liaunos, kukliai, bet tvarkingai apsirėdžiusios, be akių rėžiančios veido kosmetikos, na, ir elgėsi jos kur kas elegantiškiau nei kitos. Merginos išdirbo turguje beveik metus ir staiga vienu metu abi dingo.

Po pusmečio, vasarą, tame pačiame turguje atkreipiau dėmesį į einančią palei vaisių prekystalius elegantišką jauną moterį. Ji skyrėsi nuo daugelio ir išdirdžia laikysena, ir madin-gais, prabangiais apdarais. Paskui šią efektingą moterį ėjo respektabilus vyras su krepšiu, pilnu įvairiausių vaisių.

Atpažinau šią jauną moterį, traukiančią susižavėjusių vyrų žvilgsnius ir aiškiai pavydžius – moterų, anos cigarečių par-davėjos draugę.

Priėjau ir paaiškinau jaunajai porai, labiausiai to reikėjo sunerimusiam panelės palydovui, savo smalsumo priežastį. Jaunoji moteris pagaliau mane atpažino.

Atsisėdome prie kavainaitės po atviru dangumi stalo, ir Nataša, toks buvo jos vardas, papasakojo, kas nutiko per pastaruosius pusantrų metų.

– Tą dieną, kai visiems nuolatiniam turgaus pirkėjams matant kilo Katios konfliktas su pirkėju, abi nutarėme iš darbo išeiti, kad iš mudviejų nesijuoktų. Pamenate, tada Katia pasakė, kad ištekęs už anglų lordo. Žmonės šaipėsi iš tų jos žodžių. Vadinasi, ir ateityje išjuoks, pirštais į mus rodys, – tarėme sau.

Bet darbo kitur susirasti nepavyko. Mudvi juk tada buvome ką tik baigusios mokyklą, o į institutą nepatekom, nes neperėjom konkurso. Na, gerai, aš mokiausi vidutiniškai, bet Katia buvo beveik pirmūnė. Ir egzaminus ji gerais pažymiais išlaikė, tačiau vis tiek neįstojo.

Nemokamų vietų skaičius institute buvo sumažintas, o mokėti už mokslą ji neturėjo galimybių: mama jos uždirbo mažai, tėvo nebuvo. Štai ir įsidarbinome abi pardavėjomis turguje, nes į kitas darbo vietas mūsų nepriėmė.

Mudvi dirbome ir drauge ruošėmės stoti į institutą kitąmet, bet praėjus savaitei po to įvykio turguje Katia man netikėtai pareiškė: „Turiu deramai pasistengti, kad būčiau verta anglų lordo žmona. Norėsi kartu su manim pasirengti?“

Pamaniau, mano draugė juokauja, bet čia šoviau pro šalį. Katia ir mokykloje buvo gana užsispyrus. Ji bibliotekoje susirado kilmingų merginų instituto programą, ją adaptavo šiuolaikiškai, ir ėmėme mudvi mokyti pagal Katios programą tarsi apsėstos.

Šokių mokėmės, aerobikos, istoriją Anglijos studijavom, anglų kalbą, kaip tinkamai elgtis, gerų manierų taisykles. Politinių debatų laidas per televiziją žiūrėjom, kad galėtume palaikyti pokalbį su protingais žmonėmis.

Mes netgi darbe prie prekystalio stengėmės atrodyti tarsi iškilmingame aukštuomenės priėmime (*raute*), kad mūsų manieros būtų natūralios.

Algą gaudavome, bet sau pinigų neleidome. Net kosmetikos nepirkome – taupėme. Taupėme pinigus, kad po padorų drabužių pasisiūdintume ir nusipirktume po turistinį kelialapį į Angliją.

Katia pasakė, kad anglų lordai po mažutę Vladimiro

turgavietę nevaikštinėja. Vadinasi, turim abi keliauti į Angliją. Tada šansai bus kur kas geresni.

Atvykome mudvi su turistine grupe į Angliją. Dvi savaitės greitai pralėkė. Žinoma, jūs gi pats suprantate, anglų lordai mūsų nei pasitiko, nei palydėjo. Na, aš juk visiškai nieko ir nesitikėjau, tik dėl kompanijos viską kartu su Katia dariau.

O ji tikėjosi. Ji atkakli. Vis į anglų veidus žvelgė, sau skirtojo ieškojo. Mudvi net du kartus šokių klube lankėmės, bet mūsų niekas nė kartelio nepakvietė šokti.

Išvykimo dieną mes jau ejome iš viešbučio prie autobuso važiuoti į oro uostą, o Katia vis dar tikėjosi, vis dairėsi aplink. Ant laiptelių stabtelėjome, Katia staiga savo krepšį pasidėjo, žvelgia į šalį ir sako: „Štai jis eina.“

Matau: eina šaligatviu viešbučio link jaunas vyras, kažko susimąstęs, į mus nė nežiūri. Kaip ir tikėjaisi, jis susigretino su mumis, nė nepažvelgęs į Katią praėjo pro šalį.

Ir ūmai Katia, – reikėjo gi šitaip iškrėsti! – garsiai šūktelėjo jam pavymui.

Jaunuolis atsigrėžė į mus. Katia lėtai, bet ryžtingai priėjo prie jo ir sako angliškai: „Mano vardas Katia. Aš iš Rusijos. Dabar išvykstu į oro uostą autobusu su turistų grupe. Aš prie jūsų priėjau... pajutau, kad galiu būti labai gera jūsų žmona. Aš dar nemyliu jūsų, bet galiu pamilti, ir jūs mane pamilsite. Mes susilauksime puikių vaikų. Berniuko ir mergaitės. Mes būsime laimingi. Dabar, jei norite, galite mane palydėti į oro uostą.“

Jaunasis anglas žvelgė į Katią labai rimtai ir nieko jai neatsakė, apstulbo, tikriausiai iš netikėtumo. Paskui ištarė, kad jo laukia rimtas verslo susitikimas, palinkėjo laimingos kelionės ir nuėjo.

Visą kelią iki pat oro uosto Katia tylėdama žvelgė pro autobuso langą, mudvi neištarėme viena kitai nė žodelio. Kažkaip nesmagu buvo ir man, ir Katiai prieš turistus, mačiusius šią sceną mums einant iš viešbučio. Visa savo esybe jutau, kaip šaiposi žmonės iš Katios, smerkia ją.

O kai atvykome į oro uostą, lipančią autobuso laipteliais Katia su didžiule puokšte gėlių ir pasitiko šis jaunas anglas.

Ji nuleido krepšį ant asfalto, ne – ji tiesiog metė savo krepšį, o puokštės nepaėmė, tik prigludo prie jo krūtinės ir pravirko.

Jis paleido puokštę, gėlės išsibarstė. Mes, visa grupė, renkame gėles, o jiedu stovi. Anglas glosto Katiai plaukus, ir tarsi nieko daugiau aplinkui, išskyrus juos, nėra, greitai kalba jai, koks jisai kvailys, kad vos nepražiopsojo savo laimės. Jeigu būtų nespėjęs, graužtųsi visą gyvenimą, ir vis dėkoja Katiai, kad jinai susirado jį.

O lėktuvas vėlavo išvykti. Nepasakosiu, kaip, bet tai aš jį sulaikiau. Jos anglas pasirodė esąs kilmingos anglų diplomato šeimos atstovas, o ir pats ketino dirbti kokioje nors ambasadoje.

Kai mes grįžome į Rusiją, jis skambino Katiai kiekvieną dieną. Jiedu ilgai kalbėdavosi. Dabar Katia – Anglijoje, laukiasi vaikelio. Manau, jiedu iš tikrųjų myli vienas kitą. Ir aš meile iš pirmo žvilgsnio patikėjau.

Nataša, papasakojusi man šią nuostabią istoriją, nusišypsojo sėdinčiam prie stalelio savo palydovui. Aš paklausiau, ar seniai jiedu pažįstami. Jaunuolis atsakė:

– Taigi aš irgi toje turistų grupėje buvau. Kai gėles tas anglas išbarstė, Nataša jas rinkti pradėjo, ir aš jai padėjau tas gėles rinkti. Dabar štai krepšelį su vaisiais jai padėdu

nešti. Kur ten mums prilygti anglų lordams! Nataša švelniai uždėjo ranką ant peties savo palydovui ir šypsodamasi tarė:

– Taip, kurgi jiems prilygti jums – rusų vyrams.

Tada laiminga mergina atsigrėžė į mane ir pasakė:

– O mudu su Andrejumi prieš mėnesį susituokėme, dabar mano tėvų aplankyti atvažiuvom.

* * *

Susipažinę su šių merginų istorija daugelis pamanytų: joms tiesiog pasisekė arba – nestandartinė, taigi, situacija. Bet aš noriu teigti, kad šiuo atveju situacija buvo absoliučiai standartinė ir dėsninga.

Dar daugiau, esu įsitikinęs, kad atkartodamos Katios ir Natašos nueitą kelią, jog panašiai ir bus, gali tikėtis ir kitos merginos.

Skirtis, žinoma, gali tiek vardai, tiek charakteriai jų išrinktųjų, tiek sumanymo terminas, tačiau tai, kad panašiai susiklostys ir kitoms, iš anksto nulemta. Kas gi tai nulėmė? Ogi pačios merginos, jų pačių mąstymo būdas ir tolesni kryptingi poelgiai.

Spręskite patys. Katiai gimė svajonė ar tikslas – ištekėti už anglo. Nesvarbu, kas ją įkvėpė, kad ėmė apie tai svajoti. Greičiausiai jai buvo nemaloni turgavietės atmosfera, įkaušę grubūs pirkėjai, o galbūt – ir to skandalingojo pirkėjo patyčios.

Taigi, svajonė gimė. Na, ir kas? Argi mažai jaunučių merginų svajoja apie prinčą su baltu mercedesu, o išteka už nevykėlių. Daugumos jų svajonės taip ir neišsipildo.

Sutinku, žinoma, kad neišsipildo, bet tik todėl, kad jų elgesys, o tiksliau – neveiklumas, nieko nedarymas, kad

ta svajonė išsipildytų, primena tą anekdotinę situaciją apie loterijos bilietą.

Kai žmogus svajoja laimėti aukso puodą, netgi Dievo pagalbos prašo, bet paprasčiausiai įsigyti bent vieną loterijos bilietą nė nesumąsto.

Merginos ėmė veikti, ir nuosekliai vienas paskui kitą joms padėjo trys komponentai: svajonė – mintys – veiksmai. Pabandykite išmesti iš šios grandinėlės bent vieną elementą, ir likimas tų merginų bus visiškai kitoks.

